

Vària

Terapèutica digitàlica

del Professor DCH. K. F. WENKEBACH

LA digital és una de les drogues més celebrades de la nostra farmacopea. Ja fa un segle i mig que tot el ram mèdic s'ocupa d'aquest remei i potser se n'ocupa molt més que no pas dels altres procediments moderns de tractament. En tots els països i en tots els idiomes, els treballs sobre la digital emplen els nostres arxius i els nostres setmanaris, perquè tant l'home pràctic com l'home de ciència pura sempre s'ha de preocupar de l'acció d'aquest remei, el qual en un moment precís i en un cas convenient i emprat en forma adequada, gairebé pot obrar miracles. No solament el jove metge principiant, sinó també el vell i experimentat admiren amb sorpresa el gran èxit del ja avui dia venerable didal vermell.

Jo només em basaré en el sentit pràctic del problema digitàlic i deixaré de banda les preguntes innombrables, així com també els punts de discussió. Tinc bons fonaments per a poder fer aquesta limitació: El tractament d'igitàlic resta també sempre per al metge veterà com un problema molt seriós i, realment, només s'aprèn el tractament individual en el transcurs dels anys. Ja Withering, el descobridor de les qualitats diürètiques d'aquesta planta, féu aquest experiment i passà tota la seva vida en corregir el seu propi mètode. Fets purament científics i experimentals no poden ésser encara considerats com l'última paraula en favor o en contra de l'administració de digital en un cas determinat.

La dosificació i la forma de tractament només es pot determinar en veure el profit positiu que en treu el malalt. D'allò que el pacient en treu millor partit, ha d'ésser considerat com el millor tractament, i tal vegada, és precisament tan necessari com aquí, el llit del malalt per a distingir la ciència abstracta de la medicina i l'art empíric de tractament. Intentaré de respondre a algunes

de les més importants preguntes referents al tractament digitàlic. No tinc ni la més petita intenció de presentar a vosaltres les meves paraules com l'últim crit de la ciència. Jo mateix no les considero com a tals. Els meus parers nats i crescuts en el llit del malalt, es troben encara en un període de desenrotllament, per això crec que restaran segurament per sempre més, car tots els dies són portadors de nous fets i de nous coneixements. *Ars longa, vita brevis.*

La indicació: La digital està indicada en totes les insuficiències del cor, això és, en tots els casos en els quals la insuficiència de la impulsió del cor sigui la causa de l'estat patològic. Aquesta frase val per tots els casos, siguin les que es vulguin les causes d'insuficiència de cor. En aquestes dues frases està pròpiament inclòs tot el problema de la digital. Tant com més senzilles i naturals semblen, tant més estan allunyades d'un reconeixement general. En tots els països que jo conec i en la majoria de les obres de ciència s'hi fan moltes i importants excepcions. En grans pressions arterials, en l'aortitis i lesions de les vàlvules semilunar de l'aorta, com també en cas de pols evidentment lent es té gairebé com un dogma, que no pot ésser administrada la digital, un dogma que pot representar un gran perjudici per al pacient.

Farà ara uns vint anys, que vaig tenir l'honor de poder parlar d'aquest punt en la junta anual del Brit. Med. Association, a Londres. Allò que m'exigiren fou una comparació entre les conseqüències clíniques i experimentals de la influència digitàlica. Les meves conclusions finals foren aleshores: 1. "Doneu a la digital ocasió d'actuar en tots els casos." 2. "Si jo mereixés una bona reputació com a metge especialista del cor, es deuria a la circumstància de què recepto digital,